



JØRN LIER HORST

Det sista fallet

ÖVERSÄTTNING MARIANNE MATTSSON

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Denna översättning har fått stöd från Nordiska ministerrådet



Wahlström & Widstrand
Sveavägen 56, 103 63 Stockholm
www.wwd.se | info@wwd.se

COPYRIGHT © Jørn Lier Horst 2025
ORIGINALET TITEL *Den siste saken*
Published by agreement with Salomonsson Agency
ÖVERSÄTTNING Marianne Mattsson
OMSLAGSFORMGIVNING Miroslav Šokčić
TRYCK ScandBook, EU 2026
TRYCKNING Första tryckningen
ISBN 978-91-46-24430 -1

Gripandet

Dimman drev förbi i lösa sjok, orolig och skiftande. Havet rörde sig knappt, bara en jämn gungning som skickade svaga kluckanden mot klipphällarna. Små regndroppar lade sig som en blöt slöja över stenarna och gjorde dem hala.

William Wisting stannade till vid en stenhäll, lyfte blicken och lade handen på vapenhölstret vid midjan.

Hammer kom och ställde sig bredvid honom. De stod kvar en stund för att orientera sig. Wisting svepte med blicken över området, spanade efter minsta rörelse. Ingenting. Bara svävande skuggor och dimma, med vågornas skvalp i bakgrunden. En jämn puls i natten. Allt annat var tystnad. En tystnad som fick skinnet att knottra sig och sinnena att skärpas.

Wisting tog ett djupt andetag. Lukten av hav och tång slog kyligt in i näsborrarna. Det stack långt bak i bihålorna, nästan metalliskt. De små musklerna runt näsroten stramades omärkligt åt samtidigt som spänningarna spred sig ända ner i bröstet.

Någonstans till vänster om dem slog det i en bildörr.

Hammer pekade ut riktningen som ljudet hade kommit ifrån. Wisting nickade, en lätt knyck med huvudet. Långsamt tömde han lungorna på luft och smög fram. Kängorna förflyttade sig nästan ljudlöst över klipphällarna.

När de kom närmare hörde de ett jämnt, lågt motorljud. Ljudet av en bil på tomgång.

Wisting förflyttade sig uppför en liten bergknalle och sjönk

ner på knä strax före toppen. Han signalerade åt Hammer att göra likadant.

De lade sig platt mot den släta klippan och tittade ut över kanten. Bilen stod med framljusen på och ljuskäglorna skar genom dimslöjorna och bröt upp mörkret.

En sjöbod var delvis belyst av bilen, och några krabbtinor syntes uppställda mot väggen. Från sjöboden ledde en brygga ut i vattnet, plankorna var mörka av fukt och tidens tand, nästan svarta av den råa luften. En förtöjd båt guppade sakta i takt med vattnets rörelser.

Bilen var tom. Passagerardörren stod öppen. Utanför låg ett bylte i gruset, mörkt och oformligt, som om något hade ramlat ut. Motorn surrade entonigt, ljudet var lågt och konstant, en monoton vibration i den kompakta tystnaden.

Wisting kisade med ögonen och studerade området runt bilen. Sjöboden var mörk och tyst, inga skuggor rörde sig bortom bilens ljuskäglor. Han svepte med blicken längs bryggkanten, förbi den guppande båten och vidare mot hållarna som omgav stället. Inte en människa. Inga tecken på liv.

En vindby svepte över platsen, kall och plötslig, och fick det att rassla i en trädkrona. Vissna löv lossnade från grenarna och fördes ut i mörkret.

Den kalla luften strök mot huden. Wisting kände anspänningen lägga sig som en tyngd över axlarna. Han drog sig närmare kanten. Fortfarande inget som rörde sig, inga ljud, annat än från bilen och det svaga kluckandet av vattnet.

Wisting förde handen mot hölstret och kramade pistolkolven.

»Vi går ner«, viskade han, rösten var knappt högre än ett andetag.

De lät bilen och sjöboden försvinna utom synhåll och rundade bergknallen för att ta sig in bakom bilen. Gruset knastrade

lätt under kängorna. Grenar hängde ner över den smala vägen. Regnet hade övergått från ett duggande dis till att samlas i tunga droppar som trummade mot löven omkring dem.

När de kom ut ur kurvan blev de stående i ena hjulspåret. Bilen stod kvar på samma ställe, ensam i grävädret, och de kunde se att dörren till sjöboden var öppen.

Ett dovt ljud bröt tystnaden – en kort duns från insidan. De hörde det igen, följt av ett släpande skrapljud, som om något drogs över golvet. De stirrade mot öppningen, men därifrån de stod gick det inte att se in.

Wisting drog handen över sitt fuktiga ansikte och kände hur regnvattnet rann från hårfästet och ner i nacken.

De rörde sig försiktigt mot fordonet. Wisting var först framme och tog stöd med handen mot bakskärmen samtidigt som han tittade ut bakom bilen.

Han flämtade till, som om han för ett ögonblick hade slutat andas.

Precis utanför den öppna passagerardörren låg en svart sopsäck. Ur öppningen stack det fram en arm, blek och livlös. Handflatan var vänd uppåt, fingrarna spretade stelt, som om de frusit fast i en sista, desperat rörelse.

Wisting drog sitt vapnen, tittade bort mot sjöboden. Som på given signal dök en man upp i dörröppningen. Erik Kaplin.

Wisting lyfte vapnet mot honom, fyllde rösten med auktoritet och ropade hans namn.

»Polisen! Rör dig inte!«

Kaplin backade ett steg, mot skuggorna runt sjöboden. Han hade ingenting i händerna, men kroppsspråket sa dem att han funderade på att fly.

Hammer steg fram bakom bilen och gick mot honom med riktat vapen.

Kaplin kastade sig in i sjöboden.

Hammer svor. Wisting ryckte fram.

»Kaplin!«

Där inifrån hördes ljudet av något som föll i golvet. Sekunden senare dök Kaplin upp igen med en tung yxa i händerna. Bladet glänste i skenet från billyktorna.

»Lägg ifrån dig den, Kaplin!« beordrade Wisting.

Rösten var hård, men Kaplin svarade inte. I stället höjde han yxan, höll den med båda händer snett framför bröstet och tog ett steg mot dem.

Hammer drog sig ut åt sidan.

»Släpp yxan!« ropade han.

Kaplin bytte grepp. Han svingade yxan framför sig, som för att testa avståndet. Munnen var öppen. Han fräste något som inte gick att höra. Sedan kastade han sig fram med ett vrål och kom stormande mot Wisting.

Wisting vräkte sig åt sidan, vacklade till i det lösa gruset men lyckades hålla sig på benen.

Kaplins slag träffade luften och fick honom att tappa balansen. Hammer såg sin chans och ryckte fram.

»Släpp yxan!«

Kaplin ropade något igen. Han snodde runt, lyfte återigen yxan och svingade den mot Hammer. Men innan han hann fullfölja rörelsen kastade sig Wisting fram. Han stötte till Kaplin hårt i sidan med axeln och de dråsade in i traven med krabbtinor. Tinorna välte omkring dem innan båda två åkte i backen och yxan flög ur händerna på Kaplin.

Wisting fick tag i hans ena arm och bände upp den på ryggen. Kaplin vred sig och försökte desperat komma loss, men blev liggande platt på marken medan kroppen febrilt rörde sig.

Hammer hölstrade vapnet, satte knäna i nacken på honom och fick tag i den andra armen som han tvingade upp mot skulderbladen.

Kaplin spottade och fräste där han låg och vred sig. Saliven rann i små rännilar ner över hakan.

Wisting fick vapnet på plats i hölstret och halade fram handfångslen. Kaplin skrek när han drog åt dem runt handlederna, men tystnade snabbt.

Hammer reste sig och tog ett steg tillbaka. Wisting gjorde likadant. Kaplin andades snabbt, bröstkorgen höjde och sänkte sig ansträngt. Ansiktet var vänt åt sidan och regnvattnet samlades vid näsroten.

Wisting drog handen genom håret, mötte Hammers blick och nickade kort.

Det var över.

1

Mobilen ringde. Wisting lade ifrån sig pennan, kastade en blick på displayen och tvekade ett ögonblick. Han hade inte numret inlagt, men det var ändå på något vis bekant.

Han svarade som han alltid gjorde.

»Wisting.«

»Morten Helland här«, sa mannen i andra änden. »Ringerikeanstalten.«

Wisting kände hur oron vaknade i bakhuvudet. Han kunde inte minnas när han senast blivit upprörd av anstaltschefen.

»Vad kan jag hjälpa till med?« frågade han.

»Det har uppstått en något olycklig situation«, sa Helland.

Wisting kände hur oron började röra på sig.

»Erik Kaplin blir frigiven i morgon.«

Wisting sköt ut kontorsstolen och öppnade den nedersta skrivbordslådan.

»Jag trodde att det var först om två veckor«, sa han och plockade upp en mapp med gummiband runt. »Vad har förändrats?«

Helland tvekade ett ögonblick, som om han funderade på hur han skulle förklara utan att göra det mer komplicerat än nödvändigt.

»Det handlar om ett fel i beräkningen av strafftiden«, sa Helland. »Ett räknefel, helt enkelt. Kaplin har suttit här i tjugo år, men det har aldrig gjorts avdrag för tiden i häkte med fulla restriktioner. Hans advokat påpekade det för några

veckor sedan, och efter att ha gått igenom ärendet fick vi ge honom rätt. Fulla restriktioner ger extra avdrag på strafftiden, som en kompensation för den belastning det innebär. När vi korrigerade våra beräkningar kom vi fram till att frigivning ska ske redan i morgon.«

Wisting knep ihop läpparna och tog bort gummibandet från mappen han plockat fram.

»Ni borde förstås ha informerats tidigare«, fortsatte Helland.
»Men nu är det som det är.«

»Jag förstår«, svarade Wisting. »Har de anhöriga blivit underrättade?«

»Ja«, bekräftade Helland. »De fick situationen förklarad för sig för en timme sedan.«

Han gjorde en liten paus.

»Meddelar du vittnena och ditt folk?«

Wisting öppnade mappen. Överst låg ett foto av Kaplin, taget för många år sedan. Ansiktet var kantigt och stramt, ögonen små och mörka.

»Jag ska meddela dem«, sa han. »Hur dags i morgon släpper ni honom?«

»Klockan tolv.«

Wisting antecknade på insidan av mappens pärm.

»Var ska han bo?«

»Det han har uppgett är mammans adress«, svarade Helland.
»Jahreagen i Stavern. Hon är sjuttiosex år nu.«

»Vet ni något mer om hans planer?«

»Ett möte är inbokad med försäkringskassan i nästa vecka. Torsdagen den 21 oktober klockan tio.«

»Vilka besök har han haft?«

»Advokaten har varit här en gång, i övrigt är det bara ett namn det senaste året. Aslak Tangen. Senast var strax före sommaren.«

»Och telefonsamtal?«

»Samma två, plus mamman«, svarade Helland. »Han ringde Aslak Tangen i förmiddags, strax efter att han fått besked om frigivningen.«

Wisting drog med tummen längs skrivbordskanten.

»Hur har det varit med honom på sistone?«

»Kriminalvårdarna beskriver det som oförändrat«, svarade Helland. »Han håller sig för sig själv, pratar inte mycket, och när han väl säger något är han som regel kort och tvär. Det har inte varit några incidenter på sistone, men han har en ganska omfattande historik med våldsamma utbrott mot både medfångar och kriminalvårdare. Ingen vet riktigt var de har honom och de flesta håller sig på avstånd.«

Wisting nickade kort.

»Jag förstår«, sa han.

»Jag ber om ursäkt igen för att det här kommer så hastigt på«, avslutade Helland.

»Tack för att du ringde«, svarade Wisting. »Jag tar det härifrån.«

Han tryckte bort samtalet och sköt ifrån sig fotot av Erik Kaplin. Där under låg *Listan*. Högst upp stod hans eget namn, följt av poliskollegan Nils Hammer, Hanna Berget, Katinka Holtz, Oliver Werm och Jan Gunnar Vik.

Hanna Berget var åklagaren som hade lett förundersökningen mot honom. Katinka Holtz var kvinnan som angett honom för arton år sedan. Oliver Werm och Jan Gunnar Vik var två andra i vänkretsen som hade vittnat mot honom i domstol.

Listan hade suttit på väggen i Kaplins cell. För fyra år sedan hade han skrivit in datumet när Katinka Holtz dött av en överdos och strukit över hennes namn.

Till kriminalvårdarna hade Kaplin sagt att det handlade om en dödslista. Wisting informerades så fort anstalten insåg

allvaret. Enligt fängelsepsykologen upptogs Kaplin av tankar på hämnd.

För tre år sedan hade Jan Gunnar Vik drabbats av cancer och dött en kort tid därefter. Hans namn hade också strukits från listan.

Varken anstalten eller polisen hade kunnat göra mycket mer än att övervaka situationen. Kaplin hade inte brutit mot några regler, och även om hans uttalanden väckte oro fanns det aldrig något konkret att agera utifrån. Allt de kunde göra var att hålla ett extra öga på honom och förbereda sig inför den dagen han blev frigiven.

Wisting tog fram kuvertet som låg längst bak i mappen. Det var framkallade bilder från sjöboden i Kullvika. Brutaliteten hade fångats i detalj. Omar Brattengs styckade kvarlevor hade lagts i fyra krabbtinor tillsammans med stenar med olika storlek och vikt, redo att sänkas i sjön.

Polisens arbetslampor kastade ett hårt, platt ljus som förstärkte det ohyggliga intrycket. Bleka kroppsdelar låg tryckta mot det grova hönsnätet och de vassa rutorna klämde åt runt huden. Träet i tinorna var fläckat av mörkrött blod.

Förutom mordet hade Kaplin också dömts för omfattande amfetaminhandel. Enligt domen var det knarkhandeln som hade utlöst konflikten. Omar Bratteng var en barndomsvän och betrodd samarbetspartner, men han hade sålt delar av partierna för egen vinning. Kaplin upptäckte att narkotikan hade blandats ut och konfrontationen slutade i en ödesdiger tragedi.

Det spekulerades också i om det låg mer än pengar bakom mordet. Bratteng var homosexuell, men hade inte varit öppen med det. Vissa hävdade att han gjort närmanden mot Kaplin, och att det kunde ha utlöst den överdrivna våldsanvändningen. Ryktena späddes på av att Brattengs könsdelar aldrig hittades.

Själva styckningen hade utförts i badrummet hemma hos

Kaplin. Det fanns bilder av knivar, sågar och andra verktyg, alla med spår av blod och vävnadsrester. Likdelarna hade Kaplin packat ner i sopsäckar och fraktat till morföräldrarnas lantställe. Flera kroppsdelar var dock för stora för att få plats i krabbtinorna. Han blev tvungen att dela upp dem ytterligare på plats. Wisting och Hammer kom dit innan Kaplin hunnit ta sig ombord på båten och lägga ut från land.

Kaplin hade dömts till ett långt fängelsestraff och suttit av hela tiden. Upprepade våldsincidenter gjorde att han aldrig uppfyllde kraven för villkorlig frigivning. Åtta år tidigare hade han fått permission, men blivit stoppad av polis, full bakom raten i sin mors bil. Fem år senare fick han en ny chans i samband med faderns död, men även den gången gick det snett. Kaplin kom inte tillbaka till anstalten på avtalad tid och hittades flera dagar senare, påverkad och i sällskap med kända kriminella.

Wisting plockade upp mobilen igen och slog numret till Hanna Berget. Hon hade slutat som åklagare och jobbade nu som försvarsadvokat på en ansedd byrå i Oslo. Av hennes sätt att svara förstod Wisting att hon fortfarande hade hans nummer i kontaktlistan.

Han upprepade det anstaltschefen berättat.

Hanna Berget var lika rättfram som han mindes henne.

»Betraktar du honom som farlig? Som ett reellt hot?« frågade hon.

»Enligt fängelsepsykologen är Kaplin upptagen av tankar på hämnd«, svarade Wisting. »Men hon har inte gjort någon formell riskbedömning.«

»Kommer ni att vidta några åtgärder?«

»Inget konkret«, sa Wisting. »Men den operativa personalen informeras om situationen. Jag kan erbjuda dig överfallslarm om du vill.«

Hanna tackade kort men bestämt nej.

»Jag ska hur som helst sitta i domstol med ett mål i Bergen de närmaste två veckorna, och efter det åker jag till Mexiko. Jag blir borta länge.«

»Uppfattat«, sa Wisting.

»Men håll mig informerad om något skulle förändras«, lade Hanna till.

»Det ska jag göra«, försäkrade Wisting.

Han reste sig ur stolen, gick ut i korridoren och fortsatte mot Nils Hammers kontor.

»Är du ledig klockan tolv i morgon?« frågade han från dörröppningen.

Hammer såg på honom.

»Vad händer då?«

»De släpper Kaplin«, svarade Wisting.

Hammer lutade sig lite tillbaka i stolen, som om han behövde ett ögonblick för att låta orden sjunka in.

»Redan i morgon?« sa han. »Jag trodde att det var minst ett par veckor kvar.«

»Jag med«, kommenterade Wisting och berättade om räkne-missen.

Hammer plockade åt sig en penna från bordet och satte den mellan tänderna. Han bet lätt i den, en ovana som Wisting visste att han brukade ta till när han försökte processa något oväntat.

»Jag får åka hem till Oliver Werm«, sa han och lade ifrån sig pennan. »Har vi några överfallslarm inne?«

Wisting nickade. Katinka Holtz och Oliver Werm hade varit Hammers viktigaste tipsare i kretsen runt Kaplin. De hade tagit betydande risker genom att samarbeta med polisen. Båda hade dessutom vittnat i rättegången.

Hammer reste sig ur stolen och drog åt sig jackan som hängde över stolsryggen.

Wisting såg på klockan och stelnade till. Tiden hade rusat iväg. Line skulle komma med Amalie, barnbarnet skulle bo hos honom den kommande veckan. Han måste hem och ta emot dem.

Han vände sig halvt om i dörröppningen.

»Du tar hand om Werm?« frågade han. »Så ses vi här i morgon bitti och kommer överens om hur vi ska göra framåt. Klockan åtta?«

Hammer tog på sig jackan.

»Klockan åtta«, bekräftade han.

Hammer skyndade iväg för att ta itu med situationen direkt. Wisting gick tillbaka till sitt kontor.

Fotot av Kaplin låg fortfarande framme. Wisting mötte den mörka blicken. Det fanns något illavarslande i hans ansiktsuttryck – en föraning om vad som kanske väntade.

2

Höstlöven virvlade omkring när Wisting svängde in på uppfarten. Gula och orange löv låg strödda över gräsmattan och grusgången, som en tillfällig matta i årstidens färger.

Ett blänk i backspegeln fångade hans uppmärksamhet när han parkerade. Lines bil svängde upp bakom honom. Han tog med sig jobbväskan och steg ut. Luften var krispig och doftade starkt av döda löv och kylig jord.

Amalie satt i framsätet och kämpade med att krångla sig loss från säkerhetsbältet. Hon hoppade ut ur bilen och kom springande mot honom.

»Morfar!«

Wisting log och böjde sig ner för att ta emot henne. Amalie kastade sig i hans famn. Nioåringen hade nästan blivit för tung att lyfta upp, men hon skrattade högt när han ändå försökte.

»Hej, pappa!« ropade Line och gick runt till bagageutrymmet.

Hon lyfte ut en rosa ryggsäck som hon ställde ner på marken innan hon drog fram en större bag med blixtlås. Den såg ut att vara proppfull.

»Har du packat för en hel månad?« frågade Wisting med ett leende samtidigt som han ställde ner Amalie.

»Bara för en vecka«, svarade Amalie.

Line stängde baggeluckan.

»Vi tänkte att du skulle slippa tvätta«, log hon. »Men är det något ni behöver är det ju bara att åka och hämta.«

Wisting tog ett steg fram.

»Ska jag hjälpa dig?» frågade han, och utan att vänta på svar böjde han sig ner och tog tag i den största väskan.

Amalie sprang framför honom mot dörren och väntade otåligt medan Wisting låste upp. Hon hade sitt eget rum, det som en gång varit Lines.

Wisting ställde ifrån sig bagen i hallen. Amalie tog med sig den rosa ryggsäcken och sprang uppför trappan. Ljudet av små, snabba fötter fyllde huset innan hennes dörr smällde igen på övervåningen.

Wisting tog av sig skorna och rätade på sig.

»Hinner du sätta dig en stund?»

Hon log.

»Jag åker ju inte förrän i morgon.«

De gick in i köket. Wisting ställde sig vid diskhon och skruvade på kranen så att vattnet skulle bli kallt.

»Läsk?» erbjöd han.

»Vatten blir bra.«

Han tog fram två glas och fyllde dem innan han ställde det ena framför henne på bordet och slog sig ner på stolen mitt emot.

»Jag har gjort en liten kom ihåg-lapp åt dig«, sa hon och halade fram ett litet papper ur bakfickan. »Det är tiderna för när du ska lämna och hämta Amalie på fritids, och telefonnummer dit«, förklarade hon och pekade högst upp på lappen. »Mina flightnummer står också där, så du kan följa flygningen om du vill.«

Hon lade lappen framför honom.

»Sedan är det namnet på hotellet i Kapstaden och numret dit. Om det skulle vara något och du inte får tag i mig på mobilen kan du ringa dit.«

Wisting studerade lappen.

»Tack«, log han.

Line tog fram mobilen.

»Jag skickar dig numret till Guro«, sa hon.

Guro var journalisten som Line skulle åka tillsammans med. De skulle vara en vecka i Sydafrika för att jobba med ett projekt som Line hade lagt mycket tid på att få till stånd. Det handlade om en försvunnen kvinna. Eller, egentligen gjorde det inte det. Egentligen handlade det lika mycket om Adrian Stiller – den nytillträdde chefen för Kripas avdelning för äldre och olösta fall.

Hans sydafrikanska flickvän hade försvunnit spårlöst när han bott i Kapstaden som tonåring för över tjugo år sedan. Line menade att just den händelsen inte bara hade format hans liv, utan också varit avgörande för hans yrkesval och arbete i kalla fall-gruppen.

Line kände Stiller från sin tid som kriminaljournalist på *Verdens Gang*. Då hade han arbetat som utredare och Line hade bevakat flera av fallen han jobbat med. Nu hade han blivit chef för hela den högprofilerade utredningsgruppen, något som gjort det lättare för henne att sälja in sin idé till tidningen som ett frilansprojekt. De skulle både spela in material till en podd och skriva ett reportage. För Line var det också en möjlighet att få in en fot igen i ett yrke som hon länge varit borta ifrån.

Före avresan skulle Line sova över hos Guro i Oslo. Det gjorde det lättare att ta sig till flygplatsen tidigt nästa morgon och gav dem en möjlighet att diskutera detaljerna i projektet.

Wisting studerade lappen hon lagt framför honom och lade den åt sidan.

»Har du talat något mer med Stiller?« frågade han.

Hon tog en klunk vatten och skakade på huvudet.

»Han har fortfarande inte tackat ja till att medverka, men

vi behöver egentligen inte hans röst i själva berättelsen. Fallet och personerna i hans omgivning på den tiden kan berätta tillräckligt.«

»Det är ju hans historia också«, sa Wisting. »Han borde vara med.«

Line log.

»Det handlar nog om den person han är. Att han inte vill tala i egen sak eller prata om sig själv. Det säger mycket om honom, faktiskt. Att han är mer intresserad av att rikta ljuset mot annat än sin egen tragedi.«

Wisting satt tyst ett ögonblick och lät Lines ord sjunka in. Att Stiller inte ville rikta ljuset mot sin egen tragedi var kanske sant, men det var inte riktigt så som Wisting kände honom. Han och Stiller hade jobbat ihop med flera gamla utredningar och Wisting hade fått en inblick i hur han fungerade.

I relationen till kollegor och samarbetspartners kunde Stiller upplevas som både strategisk och tidvis manipulativ. Han gjorde sällan något utan att ha en plan eller ett vidare syfte i åtanke. Han var inte nödvändigtvis svår att samarbeta med, men för vissa kunde han vara en utmaning.

Stiller kunde också vara pragmatisk. Han bröt inte mot regler utan anledning, men han visste hur han kunde tänja på dem för att nå sina mål. Det förvånade Wisting att han inte ville ställa upp i Lines projekt. Kanske var han någonstans rädd att förlora kontrollen över hur hans egen historia presenterades.

De hörde Amalie komma dundrande nerför trappan innan hon dök upp i dörren till köket. Hon hade bytt om till joggingbyxor och stortröja.

»Vad blir det till middag?« frågade hon.

Wisting såg på henne och log.

»Spaghetti.«

Amalie nickade belåtet och satte sig på en av stolarna vid bordet medan Line kastade en blick på klockan. Hon reste sig och tog med sig sitt glas till diskhon innan hon vände sig mot Wisting.

»Jag ska väl se till att komma iväg.«

Hon gick fram till Amalie och lade armarna om henne och gav henne en mjuk kram. Amalie lutade sig mot henne ett ögonblick.

»Hej då, mamma«, sa hon lågt.

»Hej då, gumman«, svarade Line och strök henne över håret. »Var snäll mot morfar nu.«

Amalie log och nickade innan Line släppte taget och rätade på sig.

Wisting reste sig för att följa med henne ut i hallen. Line tog på sig jackan.

»Jag hoppas att det inte dyker upp några stora ärenden nu«, log hon. »Ni förtjänar lite tid tillsammans utan att jobbet kommer emellan.«

Wisting ryckte lätt på axlarna. Tankarna på Erik Kaplin hade funnits där hela tiden, men han ville inte oroa Line genom att berätta om frigivningen, eller för den delen om dödslistan.

»Det finns ju fler utredare«, sa han.

Line nickade, utan märkbar oro. Hon kastade en sista blick in i vardagsrummet innan hon öppnade dörren.

»Vi ses om en vecka«, ropade hon och vinkade snabbt.

Wisting stod kvar på trappan medan hon backade ut från gårdsplanen.

Den kyliga kvällsluften kändes frisk mot ansiktet. När bilen försvann utom synhåll gick han in för att visa Amalie hur man kokade spaghetti.

Det tog dem nästan en timme att bli klara med middagen – mest för att Amalie envisades med att vilja göra det mesta själv.

Mobilen på köksbänken vibrerade när han stod och sköljde av tallrikarna efter maten. Han tog en kökshandduk, torkade av händerna och såg på skärmen. Ove Dokkens namn lyste på skärmen.

Wisting rynkade pannan. Det var inte ofta den tidigare avdelningschefen ringde.

Han plockade upp mobilen och svarade.

»Wisting.«

»Hej, William«, sa Dokken med den välbekanta, barska rösten. »Stör jag?«

»Nej då«, svarade Wisting. »Vad gäller det?«

»Jag funderade på om vi kunde träffas«, förklarade Dokken. »Har du tid i morgon?«

»I morgon blir lite svårt«, svarade Wisting. »Erik Kaplin ska släppas.«

»Den jäveln«, utbrast Dokken. »Jag var den förste som grep honom. Då var han bara fjorton år. Har jag berättat det?«

Det hade han berättat, men Wisting lät honom dra historien igen. Kaplin hade attackerat en grannpojke med en påk. För pojken hade det slutat med en bruten arm och hjärnskakning.

»Kaplin visade ingen ånger«, berättade Dokken. »Glodde bara på mig och sa att killen förtjänade det.«

»Jag har tänkt vara där när de släpper ut honom«, sa Wisting. »Så att han vet att vi håller ögonen på honom. Han sitter på Ringerike. Det är två timmar i bil, så större delen av dagen går bort.«

»Hur ser det ut på onsdag?« föreslog Dokken.

»Jag är ledig från klockan nio och fram till två«, svarade Wisting. »Vad gäller det?«

Wisting hörde Dokken ta ett djupt andetag i andra änden. Han lät skrovlig i halsen.

»Tja, det handlar om ett gammalt ärende«, svarade Dokken.
»Från strax innan jag gick i pension. Men det har dykt upp lite nytt.«

Wisting lyckades inte tygla nyfikenheten som drog i honom.

»Ett fall du jobbade med?« frågade han för att få veta mer.

»Inte från vårt polisdistrikt«, svarade Dokken. »Men nu har jag fått tag i något som borde ha undersökts av kriminaltekniker. Det är ju så mycket nytt nu när det gäller dna.«

Wisting log för sig själv och tänkte att Ove Dokken alltid hade varit både diskret och hemlighetsfull – en man som ogärna berättade mer än nödvändigt, inte ens när han hade en tydlig agenda. Det hade gjort honom svårläst, men desto mer intressant att jobba ihop med.

»Det är inte något du vill ta med Maren?« frågade Wisting.

Dokken skrockade i andra änden. Maren var hans barnbarn. Hon hade jobbat på utredningsavdelningen i snart sex år och hade snabbt skaffat sig ett stabilt rykte som en grundlig och hängiven utredare.

»Inte den här gången«, sa han. »Det här är det nog bäst att jag tar med dig. Du har erfarenheten och kan dra i de rätta trådarna för att få saker och ting att hända. Jag kommer upp till dig på onsdag. Klockan nio.«

»Då ses vi«, avslutade Wisting.

Amalie dök upp i köksdörren.

»Ska vi inte ha efterrätt?«

Wisting skrattade.

»Det finns glass i frysen«, svarade han.

Amalie tog fram skålar och skedade upp glassen i dem. Hon öppnade ett skåp och hittade en påse Non Stop som hon strödde ut i små färgglada högar.

Hon åt upp långt före honom och reste sig med skålen i handen.

»Jag går in till tv:n«, sa hon och var redan på väg ut ur köket.

Wisting satt ensam kvar vid bordet medan glassen långsamt smälte i skålen framför honom. En välbekant rastlöshet smög sig in i tankarna, en känsla av att någonting utanför hans kontroll höll på att byggas upp och snart skulle bryta igenom ytan.

WILLIAM WISTING-SERIEN AV JØRN LIER HORST
I SVENSK ÖVERSÄTTNING:

Nyckelvittnet
Felicia försvann
När havet stillnar
Den enda
Nattmannen
Bottenskrap
Vinterstängt
Jakthundarna
Grottmannen
Blindgång
När det skymmer
Katharinakoden
Det innersta rummet
Illvilja
Ärende 1569
Gränslös
Förrädaren
Under ytan
Det sista fallet